

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

YPO MARION TEMPLE

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Στην βορεινή άκρη ενός χωριού, στην Ντορουαίν, ήταν η κατοικία της Λουκίας Φανσού. Η Λουκία ήταν πολύ πλούσια. Είχε κληρονομήσει κάποιον θετό της πούχε πεθάνει στις Ίνδιες, και ζούσε στην έξοχη, μαζί με το σκύλο της τον «Πρίγκηπα» αποφεύγοντας την έπικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους. Ο «Πρίγκηπας» δεν άφινε ποτέ μόνη της τη Λουκία. Μιά μητέρα δεν θ' αγαπούσε τόσο το παιδί της, όσο αγαπούσε ο «Πρίγκηπας» τη Λουκία. Ούτε κανένας έραστής δεν θά χάιδευε με το βλέμμα του την έρωμένη του έτσι που χάιδευε αυτό το πονετικό ζώο την κυρία του με το δικό του. Τά μάτια του έδειχναν πως έκλεινε μέσα του ψυχή ανθρώπου.

Έξαφνα την ήσυχία των δυο αυτών ψυχών ήρθε να την διαταράξει ένας άπορόκλητος έπισκέπτης. Ήταν ο εξάδελφος της Λουκίας πούχε έλθει απ' τις Ίνδιες και τοῦ όποιου ο θετός — ο ίδιος θετός, τον όποιο είχε κληρονομήσει η Λουκία — δεν του άφρινε τίποτε απ' την περιουσία του.

Η άφιξη του, αν και για τη Λουκία ήταν κάπως ευχάριστη, για τον «Πρίγκηπα» όμως ήταν δυσάρεστη. Όταν τον προσησίδε να κουβεντιάσει μαζί με την κυρία του και να κάθεται κοντά της, άγριεψε και χιμήσε κατ' άπάνω του. Ο Ουίλλιαμ Φανσού, ο εξάδελφος της Λουκίας, παραξενεύτηκε πολύ για τη στάση του ζώου και την πρώτη φορά τὸ κτύπησε, για να άμυνθῆ. Η Λουκία έξ' άλλου για να δείξῃ τὸ θυμό της στον «Πρίγκηπα» για την κακή ύποδοχη που έκανε στον εξάδελφό της, έπαψε να τον χαιδεύῃ. Τὸ ζώο νόμισε πως έχασε πιά τη συμπάθεια της κυρίας του.

Από τότε άλλαξε τρόπους και έπαψε να πλησιάζῃ τη Λουκία. Πήγαινε και περίμενε έξω, στη μέση του δρόμου. Άμα έβλεπε να έρχεται ο Ουίλλιαμ απ' την άλλη άκρη, τότε έδειχνε τὸ θυμό του μ' ένα ουρλιασμα. Τις τρεις πρώτες μέρες ο «Πρίγκηπας» ήταν τρομερά λυπημένος. Αν σκεπτόντουσαν τὰ ζώα(ποιός τὸ ξέρει;) εἶνε βέβαιο πως ο «Πρίγκηπας» θά σκεπτότανε έτσι.

— Για χάρη της κυρίας που την αγαπάω, πρέπει να υπομείνω. Μά με ποιά δικαιοσύνη αυτός ο άνθρωπος μου στερῃ την αγάπη της;

Ο Ουίλλιαμ είχε εγκατασταθῆ στο σπίτι της Λουκίας, η οποία τον φιλοξενούσε από συγγενική υποχρέωση, αν κι' εἶχεε ότι μεταξύ των δυο ηξε κάποιου άόριστη αντίπαθεια για τὸ ζήτημα της κληρονομίας του θείου. Η Λουκία αυτή την αντίπαθεια την είχε δη στα μάτια του εξάδελφου της απ' την πρώτη στιγμή. Ως τόσο όμως δεν έπαυε να τοῦ φέρονται ευγενικά φανταζομένη ότι η διαμονή του δεν θά διακοχούσε και πολύ καιρό. Έξ' άλλου ήταν κι' ο Πρίγκηπας τον όποιο αγαπούσε υπερβολικά και λιπότανε βλέποντάς τον λυπημένο.

Την τετάρτη ήμερα η Λουκία κάλεσε τον Ουίλλιαμ στο τελευταίο γεύμα. Από βραδυά, τον είχε στείλη στο δωμάτιο του ένα γράμμα, και του έκανε γνωστόν ότι έπρεπε να φύγη, γιατί η παρουσία του λυπόυσε τον Πρίγκηπα, τον όποιο αυτή αγαπούσε πολύ και εξ' άλλου φορότανε μήπως του έπιτεθῆ. Ο Ουίλλιαμ όταν έλαβε τὸ γράμμα και διάβασε τὸ περιεχόμενο του γίνηκε έξω φρενών. Μὲ την άπόφραση αυτή της Λουκίας κατεστρέφοντο όλα του τὰ μελλοντικά σχέδια. Ο Τυχοδιώκτης αυτός είχε υπ' όμη του να παντοφρετῆ τη Λουκία και να γίνῃ κύριος της περιουσίας της. Πως όμως μπορούσε να γίνῃ αυτό, αφού υπήρχε στη μέση ο Πρίγκηπας! Ο Ουίλλιαμ τότε συνέλαβε ένα ατανατικό σχέδιο, τὸ όποιο άμέσως έβαλε σε ένεργεια. Την άλλη μέρα, σύμφωνα με την επιθυμία της Λουκίας, παρακάθησε στ' αποχωρητησῆιο γεύμα. Προσαθοῦσε να κρύφῃ την δυσαρεσκειά του. Ο Πρίγκηπας πάλι, ο όποιος μυστηριασδώς είχε προαισθανθῆ την αναχώρηση του αντίπαθητικού ξένου, ήταν γεμάτος χαρά και γαύριζε όλοένα.

— Εἶδατε, Ουίλλιαμ! Ο Πρίγκηπας σήμερα εἶνε όλος χαρά, του εἶπε η Λουκία.

— Περίεργο ζώο, της άπάντησε ψυχρά εκείνος. Τώρα πιά θά φύγη, θά εισάστε κι' οι δυο ευτυχισμένοι.

Η Λουκία γέλασε γι' αυτό τὸ ειρωνικό κολλημάν του Ουίλλιαμ

και χαιδεύε τον Πρίγκηπα ποῦταν κοντά της. Ο Ουίλλιαμ τότε κοιτάξε τον πρίγκηπα και τοῦπε :

— Τώρα εἶμαστε φίλοι, δεν εἶνε έτσι; Λοιπόν, για να σοῦ άποδείξω τὴ φιλία μου, σοῦ παραχωρῶ τὸ φαί μου.

Και έβαλε τὸ πιάτο του μπρος στο σκύλο.

Η Λουκία γέλασε' ο πρίγκηπας τον κτύπησε περίεργα και δεν άγγιξε τὸ φαί που τοῦχε προσφέρει.

— Πρίγκηπα, μην εἶσαι άκατάδεκτος. Του εἶπε η Λουκία.

Ο πρίγκηπας την κτύπησε, κι' άρχισε να τρώῃ. Τὸ ζῶο έφαγε λίγο' ξανακτύπησε τη Λουκία και τον εξάδελφό της, κι' εξακολούθησε πάλι να τρώῃ. Μά σε λίγο άπομακρύνθηκε από κοντά τους μ' άόγο βήμα και πήγε και ξεπλώθηκε σε μία γωνιά. Από εκεί τους έροῖξε ένα σβημένο βλέμμα κι' ένα παραπόνο θόλωσε τὰ μάτια του. Έπειτα ένας σπασμός τον τίναξε και ξεπλώθηκε κάτω με τὰ μάτια κλειστά. Ο Πρίγκηπας είχε δηλητηριασθῆ από τὸ φαί του Ουίλλιαμ.

Η Λουκία σημάθηκε τρομαγμένη απ' τὴ θέση της κι' έτροξε κοντά στον Πρίγκηπα! Ήταν όμως άόγα ο θάνατος είχε έπέλθῃ. Φύρισε τότε και κτύπησε τον εξάδελφό της μ' ένα άγριο βλέμμα, ένφ' απ' τὰ δόντια της ξεφύριγε μία λέξη πουκανε τον Ουίλλιαμ να άνατριχιάσει.

— Δολοφόνε! !

Πέρασαν μερικοί μήνες κι' ήρθε ο χειμώνας. Η Λουκία καθόντανε όλομόναχη κοντά στη φωτιά και σκεπτότανε τον Πρίγκηπα, με τὸ μαλακό του τρίχωμα και τὴ φουντοτή ουρά του. Τώρα όμως τον είχε χάσει πειά. Έννοιωθε την έρημιά της να την βαραΐνη. Έξω έροχιγε χιόνι, από τις τρεις το πρωί, κι' ένας άγέρας δυνατός μούγγριζε ψηλά στη στέγη. Τὸ μεσημέρι η Λουκία γεμάτισε χωρίς όρεση. Έπειτα πήγε και κάθισε πάλι κοντά στη φωτιά. Τὸ χιόνι πούχε πάρει κατά τὸ μεσημέρι μαζί με τον άγέρα, άρχισε κατά τὸ απόγευμα να πέφτῃ πειό πυκνό. Ο πρίγκηπας ήταν θαμμένος με τὰ ίδια της τὰ χέρια στο περιόβλι του σπιτιού. Στο τάφο του είχε σηματοποιθῆ από τὸ χιόνι ένας λευκός λοφίσκος. Καθήμεν πρίγκηπα! ! Η καμπάνα της εκκλησίας, στο ύψωμα, χτύπησε έξαφνα την ώρα. Ήταν έντεκα. Νύχτα πειά. Όλα γύρω ήταν σποτεινά. Άπ' τὰ τζάκια μόνο της εκκλησίας φαινονταν η σιά του παπά π' άνέβαινε από τὸ λυχνάρι στο χέρι να κοιμηθῆ. Αυτή τη στιγμή απ' τὸ κάτω μέρος του δρόμου φάνηκε μία ανθρώπινη σιλουέττα που μεγαλωνε όσο πλησιάζε. Ήταν ο Ουίλλιαμ Φανσού, ο εξάδελφος της Λουκίας.

Τὸ προφυλακτικό του βαδισμα πάνω στο χιόνι έδειχνε άνθρωπο πούχε ταραχμένο τὸ μυαλό του. Πλησίασε στο σπίτι της Λουκίας και σαχαφάλωσε απ' τὰ κάγκελλα του ζήπου. Κτύπησε γύρω, φοβισμένα, κι' ύστερα πήδηξε μέσα. Ο άγέρας εξακολουθοῦσε να βοῖζει δαμονοιμένα. Ο Ουίλλιαμ προχώρησε άνάμετα απ' τον κήπο χροσμένος μες στο παλιό του παλτό, και πήγε και πέρασε πάνω απ' τον τάφο του πρίγκηπα σαχαλίζοντας με τὰ πατιούτσια του τὸ χιόνι, πούχε στιβαχθῆ πάνω στη γλῶη. Έξαφνα, έβρινε ακίνητος. Κάποιος φόβος τον πάγωσε. Του φάνηκε πως άκουσε γαυγίσματα σκύλου, που μοιάζανε κατακληρτικά με τὸ γαύγισμα του πρίγκηπα.

Κι' όμως δεν εἶνε δυνατόν! τον έχω δηλητηριάσει, ψιθύρισε τρέμοντας ο νέος και προχώρησε προς τὸ παράθυρο του σπιτιού. Μά τὰ γαυγίσματα άκοιγόντουσαν τώρα περισσότερο άγρια.

— Άτιμο σκυλί! Δεν με τρομάζει! Πρέπει να τελειώνω! Ήρθα δω να κλέψω. Να εκδικηθῶ, εἶπε, και σαχαφάλωσε πάνω στο παράθυρο. Έξαφνα όμως έννοιωσε τὸ πόδι του να πιάνεται από κάτω.

— Ο πρίγκηπας! φώναξε.

Τραβώντας τὸ πόδι του κατάρριψε να τὸ ελευθερώσει. Είχε χάσει πιά τὸ χρώμα του. Δρασκελίσσε με βία τὸ παράθυρο, μά δεν πρόφτασε να τὸ πηδῆξει και βοήθηκε πάλι πιασμένο απ' την άκρη του παντελονιού, γερά τώρα. Ο άγέρας μούγγριζε στ' αἰτιά του και μαζί με τὸ μούγγρισμα άκουγε και τ' άταίσιο γαύγισμα του σκύλου. Για μία στιγμή αισθάνθηκε τὸ κρέας του σφιγμένο γερά, σαν από δόντια σκύλου, και ο φόβος του θανάτου τον έκανε να μῆψῃ μὴ φωνή...

Την άλλη μέρα βροθῆκε νεκρός, με την άκρη του παντελονιού του πιασμένη στο παράθυρο πούχε κλείσει μ' όρημῆ απ' τον άγέρα και που τὸ πέρασε για τὸ σκύλο! !

Όταν τον προσησίδε να κουβεντιάσει με την κυρία του, άγριεψε και χιμήσε κατ' έπάνω του.

